

omaisuudessaan. Olihan sekin jo kylliksi, että vaatekaappini oli jäykkien, mustien lowoodilaispukujeni ja olkhatujeni paikalle ilmaantunut hienoja vaatteita, joihen sanottiin kuuluvan hänelle, sillä *minulle* ei ainakaan kuulunut tuo helmenvalkea morsiuspuku ja tuo utuinen huntu, jotka täytyivät vanhan vaateaulakon. Suljin kaapin oven käteekseni tuon oudon, ääventäisen ilmeystyksen, joka tuona itahetkenä — kello oli jo yhdeksän — heitti ylituonnollisen kajastuksen hämättyvään huoneeseen. »Jätän sinut yksin, valkea unelma», sanoin. »Olen kuumeinen, kuulen tuulen humisevan, tahdon mennä ulos ja tuntea sen henkäyksen kasvoillani.»

Mutta kuumeeni ei johtunut ainoastaan kiireellisistä valmis-tuksista eikä jännityksestä edessäni olevan suuren muutoksen ja sen uuden elämän vuoksi, joka oli alkava huomenna, vaikka näilläkin seikoilla oli osansa tuossa levottomassa, kiihtyneessä mielentilassa, joka ajoi minut myöhään illalla ulos hämättyville maille. Oli olemassa kolmaskin syy, joka vaivasi minua enemmän kuin edelliset.

Mielteni vaivasi outo ja tuskallinen ajatus. Oli tapahtunut jotakin, jota en osannut selittää. Sitä ei ollut näkemässä kuukaan muu kuin minä, ja se oli tapahtunut edellisellä yönä. Mr. Rochester oli silloin ollut poissa kotoa eikä ollut vieläkään palannut. Ennen aiottua lähtöä Englannista hänen oli täytynyt matkustaa kolmenkymmenen mailin päässä olevalle maatilalle järjestämään eräitä asioita. Odotin häntä nyt kotiin haluten kiihkeästi saada keventää mieleni ja kuulla hänen selityksensä arvoitukseen, joka vaivasi minua.

Minin hedelmätarhaan esien suojaan tuulta vastaan, joka kaiken päivää oli voimakkaana puhaltanut etelästä tuomatta kuitenkaan mukanaan sadetta. Illan tullessa se ei tyyntynyt väijäkään, vaan näytti päänastoin yhä yltävän, ja sen hu-mina kävi syvemmäksi ja voimakkaammaksi. Puitten latvat kalistuuva pohjoista kohiti ja pysyivät siinä asennossa melkein liikkumattomina, niin hellittämätön oli tuuli, joka taivutti niitä, pilvet ajautuivat röykkäköitäin sen mukana, eikä tuona heinäkuun päivänä ollut näkynyt pilkahdustakaan sinistä taivasta.

Mieleni valkasi jonkinlainen hurja riemu juostessani tuulta vastaan, joka tempasi mittamattomaan virtaansa kaikki rakat ajatukseni. Kuljin laakerikäytävää ja tulin piirstoutuneen pätkinäpuun luo, joka mustana ja aavemaisena erottui taivasta vasten. Rungon molemmat puolikkaat eivät olleet kokonaan

irrautuneet toisistaan, sillä luja alaosaa ja voimakkaat juuret kannattivat niitä vielä, mutta mitään elollista yhteyttä ei niiden välillä ollut, nesteet eivät enää voineet kohota yöspäin, suuret oksat molemmin puolin olivat kuolleet, ja ensi talven myrskyt varmaan kaataisivat toisen tai molemmat puolikkaat maahan. Nyt niitä kuitenkin vielä voi sanoa yhdeksi puuksi, vaikka se puu olikin täydellinen raunio.

»Teette oikein pysyessänne yhdessä», sanoin, ikäänkuin nuo aavemaiset rungot olisivat olleet eläviä olentoja ja voineet kuul-la minua. »Niin piirstoutuneilta ja kuivilta kuin näytättekkin, on teissä varmaan vielä hiukan elämää, joka nousee hyväistä, uskollisista juuristanne. Ette koskaan enää saa vihreitä lehtiä, linnut eivät enää koskaan rakenna pesiään oksillenne eivätkä laula teille suloisia laulujaan, onnen ja rakkauden aika on teiltä ohj, mutta te ette joudu epätoivoon, sillä teitä on kaksi kestä-mään surunne aikaa.» Katsellessani niitä tuli kuu ätkkiä näky-viin runkojen välissä, se oli verempunainen, puoleksi peittynyt, ja näytti heittävän levottoman ja pelokkaan katseen minuun, sitten se taas hautautui raskaitten pilvien taakse. Silmänräpäykseksi tyyntyi tuuli Thornfieldin tienoilla, mutta kauempaa, metsistä ja mailta, kuului sen rajut, tuskallinen valitus. Oli ahdistavaa kuulla sitä ja minä riensin edelleen.

Harhailin hedelmätarhassa ja poimin omenoita, joita tuuli oli varistellut puitten juurille, sitten painin kypsät erilleen ja vein ne ruokakamariin. Sitten menin kirjastoon katsomaan, oliko tuli sytytetty, sillä tiesin, että tällaisena koleana iltana Mr. Rochester palatessaan mielellään näkisi iloisen takkavalkkean, vaikka olikin kesä. Tuli olikin jo sytytetty ja paloi hyvin. Vedin hänen nojatuolinsa takan ääreen, työnsin pöydän sen eteen, las-kin alas ikkunaverhon ja toin kyrttilät valmiiksi pöydälle. Päätettyäni nämä valmistukset olin entistä levottomampi, en voinut istua hiljaa, en edes pysyä sisällä huoneessa. Pieni kello kirjias-tossa ja eteisen vanha seinäkello loivivat yhtä aikaa kymmenen.

»Kuinika myöhäinen jo onkaan!» ajattelin. »Juoksen alas portaille, sieltä voin nähdä tietä hyvän matkaa, ja ajoitain näkyy kuu. Hän on ehkä nyt tulossa, ja jos menen häntä vastaan, voitan muutamia minutteja.»

Tuuli pauhasi suurissa puissa molemmin puolin porttia, mutta niin pitkälle kuin saatoin nähdä oikealle ja vasemmalle, olitte hiljainen ja yksinäinen. Pilven varjot kulkiivat sen yli kuun